

Sygn. akt VII U 711/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : SSO Monika Hołdys

Protokolant : st. sekr. sądowy Ewa Sarecka

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2019 roku w Krakowie na rozprawie

sprawy **K. G. (1)**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia

na skutek odwołania **K. G. (1)**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

z dnia 8 stycznia 2018 roku Nr (...)

I. oddala odwołanie.

II. zasądza od K. G. (1) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 711/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 stycznia 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. powołując się na przepisy ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2204 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L 166/1 z dnia 30 kwietnia 2004 r.) oraz Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 r. z dnia 16 września 2009r. dotyczące wykonania Rozporządzenia (WE) nr 883/2204 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L 284/1 z dnia 30 października 2009 r.) ustalił, iż w stosunku do K. G. (1) w okresie od 1 lutego 2011r. do 31 sierpnia 2011r. oraz od 1 lutego 2012r. do 1 marca 2014r. ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Organ rentowy wskazał, iż w dniu 5 marca 2012 r. wpłynęło pismo, w którym K. G. (1) poinformował, że podjął zatrudnienie na terenie Litwy od 1 lutego 2012 r. W związku z faktem, że K. G. (1) nie dostarczył żadnych dokumentów ZUS decyzją z dnia 4 lutego 2012 r. znak (...) ustalił zastosowanie wobec K. G. (1) polskiego ustawodawstwa w okresie od 1 lutego 2012 r. Od decyzji tej K. G. (1) złożył odwołanie do Sądu Okręgowego w Krakowie. W toku prowadzonego przez sąd postępowania dostarczył m. in. formularz A1 potwierdzony przez instytucję litewską na okres od 1.02.2011 r. do 28.02.2013 r. na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 jako pracownika firmy (...). Uwzględniając ten fakt, Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z

17.06.2015 r. sygn. akt III AUa 913/14 uchylił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przez ZUS. Na tej podstawie ZUS pismem z 10 sierpnia 2015 r. zwrócił się do instytucji litewskiej z wnioskiem o korektę potwierdzonego dla K. G. (1) formularza A1 na okres od 1 lutego 2011 r. do 28 lutego 2013 r., z uwagi na fakt, że oprócz zatrudnienia w litewskiej firmie (...), prowadzenia własnej działalności w Polsce, wykonywał również pracę na terenie Polski w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. na rzecz firmy (...), NIP: (...), a w okresie od 1 sierpnia 2011 r. do 30 stycznia 2012 r. na rzecz firmy (...), NIP: (...).W odpowiedzi instytucja litewska przesłała decyzję z 13 października 2015 r. znak: (...), którą anulowała potwierdzony dla G. G. formularz A1 na okres od 1 lutego 2011 r. do 28 lutego 2013 r. oraz wskazała, że w okresie jego zatrudnienia w firmie (...), tj. 1 lutego 2011 r. do 31 sierpnia 2011 r. oraz od 1 lutego 2012 r. do 1 marca 2014 r. właściwym wobec niego jest ustawodawstwo polskie. Z przekazanego przez instytucję litewską pisma wynikało, że Państwowa Inspekcja Pracy Republiki Litewskiej przeprowadziła w roku 2010 kontrolę działalności (...)na Litwie. Kontrola ta wykazała, że firma (...) nie prowadziła na Litwie żadnej działalności, a zatrudnieni w ww. firmie obywatele Rzeczypospolitej Polskiej nigdy faktycznie nie pracowali na terytorium Republiki Litewskiej.

W odwołaniu od powyższej decyzji K. G. (1) wniósł o jej zmianę i ustalenie, że w okresie od dnia 2 września 2009r., ewentualnie od 1 lutego 2011r. do 31 sierpnia 2011r. oraz od dnia 1 lutego 2012r. do 1 marca 2014r. ma wobec niego zastosowanie litewskie ustawodawstwo z zakresu ubezpieczenia społecznego w związku z jednoczesnym prowadzeniem działalności gospodarczej na terenie Polski oraz wykonywaniem pracy na podstawie umów o pracę na podstawie umów o pracę ze spółką (...) na terenie Litwy. Zdaniem skarżącego, zgodnie z treścią przepisów rozporządzenia nr 987/2009 od 2010r. organem właściwym do ustalenia ustawodawstwa w związku z równoczesną aktywnością zawodową ubezpieczonego w dwóch różnych państwach członkowskich jest organ miejsca zamieszkania zainteresowanego. Podał, iż procedura ustalania ustawodawstwa obejmuje ustalenie tymczasowe oparte na podstawie informacji i dokumentów przedłożonych przez zainteresowanego. W ocenie odwołującego zgłoszenie sprzeciwu przez instytucję innego państwa członkowskiego czy tym bardziej wyrażenie stanowiska poza rygorami tej procedury nie może być oceniane jako wiążące dla organu miejsca zamieszkania. Instytucja innego państwa członkowskiego ma bowiem obowiązek uzasadnić swój sprzeciw czy stanowisko a instytucja miejsca zamieszkania ma prawo do dokonania oceny wskazanych argumentów.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie uzasadniając jak w zaskarżonej decyzji. Podał, iż dokumenty wydawane wydane przez odpowiednie instytucje są akceptowane przez instytucje innych państw członkowskich dopóki nie zostaną unieważnione przez instytucję wydającą. Wynika to bowiem z generalnej zasady, że tylko organ danego kraju może stwierdzić wiążąco podleganie ustawodawstwu tego państwa, w imieniu którego działa.

Bezsporne w sprawie było, iż:

W dniu 5 marca 2012 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wpłynęło pismo, w którym K. G. (1) poinformował, że podjął zatrudnienie na terenie Litwy od 1 lutego 2012 r. W związku z faktem, że K. G. (1) nie dostarczył żadnych dokumentów ZUS decyzją z dnia 4 lutego 2012 r. znak (...) ustalił zastosowanie wobec K. G. (1) polskiego ustawodawstwa w okresie od 1 lutego 2012 r. Od decyzji tej K. G. (1) złożył odwołanie do Sądu Okręgowego w Krakowie. W toku prowadzonego przez sąd postępowania dostarczył m. in. formularz A1 potwierdzony przez instytucję litewską na okres od 1.02.2011 r. do 28.02.2013 r. na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 jako pracownika firmy (...).

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 17.06.2015 r. sygn. akt III AUa 913/14 uchylił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przez ZUS. Na tej podstawie ZUS pismem z 10 sierpnia 2015 r. zwrócił się do instytucji litewskiej z wnioskiem o korektę potwierdzonego dla K. G. (1) formularza A1 na okres od 1 lutego 2011 r. do 28 lutego 2013 r., z uwagi na fakt, że oprócz zatrudnienia w litewskiej firmie (...), prowadzenia własnej działalności w Polsce, wykonywał również pracę na terenie Polski w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. na rzecz firmy (...), a w okresie od 1 sierpnia 2011 r. do 30 stycznia 2012 r. na rzecz firmy (...).W odpowiedzi instytucja litewska przesłała decyzję z 13 października 2015 r. znak: (...), którą anulowała potwierdzony dla G. G. formularz A1 na okres od 1 lutego 2011 r. do 28

lutego 2013 r. oraz wskazała, że w okresie zatrudnienia K. G. (1) w firmie (...), tj. 1 lutego 2011 r. do 31 sierpnia 2011 r. oraz od 1 lutego 2012 r. do 1 marca 2014 r. właściwym wobec niego jest ustawodawstwo polskie. Z przekazanego przez instytucję litewską pisma wynikało, że Państwowa Inspekcja Pracy Republiki Litewskiej przeprowadziła w roku 2010 kontrolę działalności (...) na Litwie. Kontrola ta wykazała, że firma (...) nie prowadziła na Litwie żadnej działalności, a zatrudnieni w ww. firmie obywatele Rzeczypospolitej Polskiej nigdy faktycznie nie pracowali na terytorium Republiki Litewskiej.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest nieuzasadnione.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L 166/1 z dnia 30 kwietnia 2004 r.; dalej „rozporządzenie podstawowe”) wprowadza w art. 11 ust. 1 ogólną zasadę zgodnie z którą osoby, do których stosuje się Rozporządzenie podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego. Szczegółowe postanowienia dotyczące określania mającego zastosowanie ustawodawstwa zawarte są w Tytule II obejmującym artykuły od 11 do 16 rozporządzenia.

Zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia osoba wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego.

W myśl art. 13 ust. 3 tego rozporządzenia osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną.

Zgodnie z art. 14 ust. 5b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 r. z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonania Rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L 284/1 z dnia 30 października 2009 r.; dalej „rozporządzenie wykonawcze”) - dodanego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Dz.U. UE L z dnia 8 czerwca 2012r.) - praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art.13 rozporządzenia podstawowego.

Stosownie do art. 16 rozporządzenia wykonawczego osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania (ust. 1). Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu (ust. 2). Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii (ust. 3). W przypadku gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na wniosek samych właściwych władz, ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określane na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów

art. 14 rozporządzenia wykonawczego. W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia zgodnie z warunkami ustalonymi powyżej, a zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego (ust. 4).

Podkreślić należy, iż przepisy wspomnianego wyżej rozporządzenia nr 883/2004 koordynacyjnego jak i rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia nr 883/2004 nie prowadzą do wniosku, iż polski organ rentowy jest uprawniony bezpośrednio do ustalenia w wydanej decyzji polegania ubezpieczeniu społecznemu w innym państwie, choć w przypadku przyjęcia ustawodawstwa tymczasowego (art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego) - takie wstępne określenie ustawodawstwa nawet innego państwa dopuszcza się, z zastrzeżeniem jego warunkowej skuteczności, która uzależniona jest od późniejszej akceptacji wskazanego ustawodawstwa przez uprawniony organ tego państwa. Generalnie jednak zasadą jest, iż tylko organ danego kraju może stwierdzić arbitralnie i wiążąco jedynie podleganie ustawodawstwu tego państwa w imieniu którego działa, natomiast podleganie ustawodawstwu innego państwa może ustalić jedynie pośrednio poprzez wydanie decyzji stwierdzającej niepodleganie ustawodawstwu swojego państwa.

W realiach niniejszej sprawy ubezpieczony wystąpił do ZUS z wnioskiem o określenie właściwego dla niego ustawodawstwa, a to wobec niewątpliwego zaistnienia elementu transgranicznego, i w związku z tym organ ten był obowiązany rozważyć zgłoszony przez niego wniosek w kontekście powyższych uregulowań i na tym etapie postępowania wskazać ustawodawstwo właściwe. Nie ulega wątpliwości, iż ZUS mógł mieć wątpliwości, co do określenia ustawodawstwa mającego do niego zastosowanie, ale nie mógł tych wątpliwości rozstrzygnąć samodzielnie i był zobowiązany do zastosowania odpowiedniej procedury, przestrzegającej właściwości i kompetencji instytucji ubezpieczeń społecznych, tj. obowiązany był dostosować się do trybu rozwiązywania sporów co do ustalenia ustawodawstwa właściwego określonego w rozporządzeniu wykonawczym, w szczególności w art. 16. Przepis ten nakazuje w takiej sytuacji zwrócić się do właściwej instytucji innego państwa członkowskiego, oraz art. 6 i 15 tego rozporządzenia. W takim wypadku zastosowanie znajduje również decyzja Nr A1 Komisji Administracyjnej w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielenia świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 (Dz. U. UE C z dnia 24 kwietnia 2010 r.) – por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 2 kwietnia 2014r., sygn. akt III AUa 1611/13. Podkreślić należy, iż postępowanie w sprawie ustalenia właściwego ustawodawstwa ma charakter czysto formalny i opierając się na zasadzie ścisłego współdziałania właściwych instytucji ubezpieczeniowych ma doprowadzić do porozumienia, które ostatecznie uwzględniać musi zasadę podlegania przez ubezpieczonego ustawodawstwu tylko jednego państwa. Ostateczne więc ustalenie właściwego ustawodawstwa nie może doprowadzić zarówno do sytuacji podwójnego ubezpieczenia jak i tej w której zainteresowany pozostawałby poza jakimkolwiek ubezpieczeniem społecznym.

W niniejszej sprawie ZUS prawidłowo wywiązał się z nałożonych obowiązków. Rozpoznając wniosek ubezpieczonego z dnia 5 marca 2012 r. o ustalenie właściwego ustawodawstwa, w związku z faktem, że K. G. (1) nie dostarczył żadnych dokumentów ZUS decyzją z dnia 4 lutego 2012 r. znak (...) ustalił początkowo zastosowanie wobec K. G. (1) polskiego ustawodawstwa w okresie od 1 lutego 2012 r. Od decyzji tej K. G. (1) złożył odwołanie do Sądu Okręgowego w Krakowie. W toku prowadzonego przez sąd postępowania dostarczył m. in. formularz A1 potwierdzony przez instytucję litewską na okres od 1 lutego 2011 r. do 28 lutego 2013 r. jako pracownika firmy (...). Uwzględniając ten fakt, Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 17 czerwca 2015 r. sygn. akt III AUa 913/14 uchylił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przez ZUS. Kolejno, ZUS w sposób właściwy pismem z 10 sierpnia 2015 r. zwrócił się do instytucji litewskiej z wnioskiem o korektę potwierdzonego dla K. G. (1) formularza A1 na okres od 1 lutego 2011 r. do 28 lutego 2013 r., z uwagi na fakt, że oprócz zatrudnienia w litewskiej firmie (...), prowadzenia własnej działalności w Polsce, wykonywał również pracę na terenie Polski w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. na rzecz firmy (...), NIP: (...), a w okresie od 1 sierpnia 2011 r. do 30 stycznia 2012 r. na rzecz firmy (...), NIP: (...).W odpowiedzi instytucja litewska przesała decyzję z 13 października 2015 r. znak: (...), którą anulowała potwierdzonego dla G. G. formularz A1 na okres od 1 lutego 2011 r. do 28 lutego 2013 r. oraz wskazała, że w okresie zatrudnienia K. G. (1) firmie (...), tj. 1 lutego

2011 r. do 31 sierpnia 2011 r. oraz od 1 lutego 2012 r. do 1 marca 2014 r. właściwym wobec P jest ustawodawstwo polskie. Z przekazanego przez instytucję litewską pisma wynikało, że Państwowa Inspekcja Pracy Republiki Litewskiej przeprowadziła w roku 2010 kontrolę działalności (...) na Litwie. Kontrola ta wykazała, że firma (...) nie prowadziła na Litwie żadnej działalności, a zatrudnieni w ww. firmie obywatele Rzeczypospolitej Polskiej nigdy faktycznie nie pracowali na terytorium Republiki Litewskiej.

Takie ustalenie ubezpieczeniowej instytucji litewskiej i anulowanie formularza A1 musiały zostać potraktowane jako wiążące dla organu rentowego w Polsce, skutkiem czego była odmowa objęcia wnioskodawcy ubezpieczeniami społecznymi na podstawie wskazanego ustawodawstwa litewskiego. Podkreślić bowiem trzeba, że do oceny pracy najemnej, która miała być realizowana przez ubezpieczonego na terenie Litwy uprawniona była wyłącznie litewska instytucja ubezpieczeniowa, a przyjęcie przeciwnych wniosków przez organy innego państwa członkowskiego, byłoby wykluczone. Takie samo stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 czerwca 2013 r. (II UK 333/12, OSNP 2014/3/47).

W orzecznictwie wskazuje się bowiem, że o tym czy dana aktywność, w tym przypadku stosunek pracy, powoduje obowiązek ubezpieczenia na terytorium danego państwa władczo rozstrzygnąć może organ tego tylko państwa (por. w tym zakresie: wyrok SN z 11 września 2014 r. II UK 587/13; wyrok SN z 6 czerwca 2013 r. II UK 333/12, uchwałę SN z dnia 18 marca 2010 r., II UZP 2/10, OSNP 2010 nr 17-18, poz. 216 i wyroki z dnia 6 września 2011 r., I UK 84/11, nie publ. i z dnia 23 listopada 2012 r., II UK 103/12, nie publ.). Organ tego państwa uprawniony jest zatem w oparciu o przepisy tego kraju do materialnoprawnej oceny tego stosunku, w szczególności do oceny tego, czy rodzi on skutki w sferze ubezpieczeń, czy też np. z powodu pozorności, czy nieważności takowych skutków nie rodzi.

Zaznaczyć należy, iż poświadczenie na formularzu A1 jest w zasadzie jedynym ogólnoeuropejskim dokumentem służącym do potwierdzenia podlegania ubezpieczeniom społecznym na terenie innych krajów członkowskich Unii Europejskiej niż kraj, którego dana osoba jest obywatelem i gdzie ma stałe miejsce zamieszkania. Tymczasem instytucja litewska anulowała wystawione wcześniej poświadczenie. Jedynie zaś przedstawienie w niniejszej sprawie dokumentu A1, w myśl przywołanego przepisu rozporządzenia wykonawczego, przesądziłoby kwestię istnienia elementu transgranicznego i tym samym uzasadniałoby stosowanie materialnego prawa unijnego. Podkreślić należy, że sąd krajowy nie jest uprawniony do podważania stanowiska instytucji ubezpieczeniowej innego kraju Unii Europejskiej.

Sąd oddalił wnioski dowodowe strony odwołującej o przeprowadzenie dowodu z zalegających w aktach rentowych dokumentów dotyczących stosunku pracy ze spółką (...) oraz dowodu z przesłuchania odwołującego na okoliczność świadczenia pracy na terytorium Litwy uznając ich przeprowadzenie za niecelowe. Sąd orzekający w oparciu o przepisy polskiego prawa nie może bowiem badać, czy stosunek pracy wykonywany na terytorium innego kraju Unii Europejskiej powoduje obowiązek ubezpieczenia na terytorium danego państwa, o tym bowiem czy dana aktywność, powoduje obowiązek ubezpieczenia na terytorium danego państwa władczo rozstrzygnąć może organ tego tylko państwa. Badanie przez Sąd czy dane działanie polskiego obywatela rodzi obowiązek ubezpieczenia społecznego na terytorium innego państwa byłoby niezgodne z przyjętymi przez państwa członkowskie Unii Europejskiej zasadami, w tym wskazaną przez Trybunał w Luksemburgu zasadą lojalnej współpracy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 kwietnia 2015 r. sygn. akt III AUa 1934/14).

Mając powyższe na uwadze sąd na zasadzie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015 poz. 1804), biorąc pod uwagę nakład pracy pełnomocnika organu rentowego.